

## บทที่ 1

### บทนำ

#### 1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

นับแต่ปี พ.ศ. 2495 ที่ประเทศไทยมีการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นครั้งแรกคือ “ สุขาภิบาล ” ตามพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. 2495 จนถึงปัจจุบัน ประเทศไทยได้มีการปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นมาเป็นระยะ ดังจะเห็นได้จากการมีบทบาทเกี่ยวกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรัฐธรรมนูญหลาย ๆ ฉบับที่ผ่านมา จนกระทั่ง ปี พ.ศ. 2540 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ได้แสดงให้เห็นถึงแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐอันเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่น จากบทบัญญัติมาตรา 78

“รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งพาตนเองและตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นและระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในจังหวัดนั้น “

ในปี พ.ศ. 2542 ได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองส่วนท้องถิ่นครั้งสำคัญ ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 คือการ “เปลี่ยนฐานะ “ ของสุขาภิบาลโดยพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 ซึ่งมีผลทำให้สุขาภิบาลซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งในจำนวน 6 รูปแบบของหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นไทยในขณะนั้นถูกยุบไปทั้งสิ้น 981 แห่ง และเปลี่ยนฐานะมาเป็น “ เทศบาลตำบล “ แทน

จังหวัดเชียงใหม่ ได้มีการเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลมาเป็นเทศบาลตำบล รวมทั้งสิ้น 28 แห่ง ได้แก่

- |                            |                            |
|----------------------------|----------------------------|
| 1. เทศบาลตำบลแม่ใจ         | 2. เทศบาลตำบลสันทรายหลวง   |
| 3. เทศบาลตำบลสันกำแพง      | 4. เทศบาลตำบลแม่ริม        |
| 5. เทศบาลตำบลดั้นเปา       | 6. เทศบาลตำบลช้างเผือก     |
| 7. เทศบาลตำบลไชยปราการ     | 8. เทศบาลตำบลบ้านกาด       |
| 9. เทศบาลตำบลเมืองแกนพัฒนา | 10. เทศบาลตำบลยางเนิ้ง     |
| 11. เทศบาลตำบลบ้านกลาง     | 12. เทศบาลตำบลเวียงฝาง     |
| 13. เทศบาลตำบลแม่อาว       | 14. เทศบาลตำบลหนองตองพัฒนา |

- |                          |                         |
|--------------------------|-------------------------|
| 15. เทศบาลตำบลจอมทอง     | 16. เทศบาลตำบลสันมหาพน  |
| 17. เทศบาลตำบลหางดง      | 18. เทศบาลตำบลสันป่าตอง |
| 19. เทศบาลตำบลท่าข้าม    | 20. เทศบาลตำบลเชียงดาว  |
| 21. เทศบาลตำบลคอยสะเก็ด  | 22. เทศบาลตำบลเมืองงาย  |
| 23. เทศบาลตำบลเวียงพร้าว | 24. เทศบาลตำบลท่าเดื่อ  |
| 25. เทศบาลตำบลแม่แจ่ม    | 26. เทศบาลตำบลแม่ข้า    |
| 27. เทศบาลตำบลสะเมิงใต้  | 28. เทศบาลตำบลลอมก้อย   |

ในการเปลี่ยนแปลงฐานะจากสุขาภิบาลทั้ง 28 แห่งเป็นเทศบาลตำบลในขณะนั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงตามกฎหมายพร้อมกันหมดทุกแห่ง โดยไม่ได้คำนึงถึงความพร้อมของสุขาภิบาลแต่ละแห่ง เมื่อเปลี่ยนแปลงฐานะมาเป็นเทศบาลตำบลแล้วพบว่าเทศบาลตำบลที่มีขนาดใหญ่หลายแห่งมีความพร้อมทั้งในแง่ของจำนวนประชากร ขนาดของเศรษฐกิจการค้าและชุมชน ความสามารถในการให้บริการที่หลากหลายรวมทั้งมีความพร้อมในด้านงบประมาณและอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ แต่สำหรับเทศบาลตำบลที่มีขนาดเล็กอีกหลายแห่งที่มีจำนวนประชากรไม่มาก สภาพทั่วไปยังเป็นชนบท การเติบโตของเศรษฐกิจการค้าค่อนข้างต่ำ จะประสบปัญหาที่เกิดจากความไม่พร้อม เช่น ขาดแคลนอาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ที่จำเป็น รวมทั้งงบประมาณและกำลังคนซึ่งเป็นปัญหาสำคัญ แต่ภารกิจที่เพิ่มขึ้นภายหลังการเปลี่ยนแปลงฐานะเป็นเทศบาล เป็นอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่เทศบาลทุกแห่งจำเป็นต้องดำเนินการเช่นเดียวกัน

มาตรา 284 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารส่วนบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะโดยให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ ซึ่งอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 มาตรา 50 และมาตรา 51 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ในการให้บริการสาธารณะไว้ ดังนี้

1. บริการสาธารณะด้านสังคม เช่น การจัดให้ราษฎรได้มีการศึกษาอบรม ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ การส่งเสริมการทำมาหากินของราษฎร ฯลฯ
2. บริการสาธารณะด้านสาธารณูปการ เช่น การจัดให้มีน้ำสะอาดหรือน้ำประปา การจัดให้มีการบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น การให้มีสุสานและฌาปนสถาน ฯลฯ

3. บริการสาธารณะด้านการสาธารณสุข เช่น การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล การป้องกันและระงับโรคติดต่อ การจัดให้มีและบำรุงสถานที่ทำการพิทักษ์รักษาคนเจ็บไข้ ฯลฯ
4. การบริการสาธารณะทางด้านการคมนาคมและการขนส่ง เช่น การจัดให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ การรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดินและที่สาธารณะ การจัดมีท่าเทียบเรือและท่าข้าม ฯลฯ
5. การบริการสาธารณะทางด้านสิ่งแวดล้อม เช่น การพัฒนาและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การคุ้มครองดูแลและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ฯลฯ
6. บริการสาธารณะอื่น ๆ เช่น การควบคุมและส่งเสริมการท่องเที่ยว การรักษาความปลอดภัยและความมั่นคง การจัดให้มีเครื่องมือในการดับเพลิง การทะเบียนราษฎร การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด ฯลฯ

สำหรับที่มาของรายได้เทศบาล พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ได้ให้อำนาจหน้าที่ในการจัดหารายได้ ตามมาตรา 66 โดยจำแนกที่มาของรายได้ไว้ 9 ข้อ

- (1) ภาษีอากรตามแต่จะมีกฎหมายกำหนดไว้
- (2) ค่าธรรมเนียม ค่าใบอนุญาต และค่าปรับ ตามแต่จะมีกฎหมายกำหนดไว้
- (3) รายได้จากทรัพย์สินของเทศบาล
- (4) รายได้จากการสาธารณูปโภคและเทศพาณิชย์
- (5) พันธบัตร หรือเงินกู้ ตามแต่จะมีกฎหมายกำหนดไว้
- (6) เงินกู้จากกระทรวง ทบวง กรม องค์การ หรือนิติบุคคลต่าง ๆ
- (7) เงินอุดหนุนจากรัฐบาลหรือองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (8) เงินและทรัพย์สินอย่างอื่นที่มีผู้อุทิศให้
- (9) รายได้อื่นใดตามแต่จะมีกฎหมายกำหนดไว้

การใช้จ่ายเงินรายได้ของเทศบาล กฎหมายกำหนดให้เทศบาลต้องจัดทำแผนการใช้จ่ายเงินโดยตรวจสอบรายการเหตุผลและความจำเป็น จัดลำดับความสำคัญของโครงการจากแผนพัฒนาเทศบาลทั้งระยะสั้นและระยะยาวนำมาจัดทำเป็นงบประมาณประจำปี ซึ่งในปัจจุบันการจัดทำงบประมาณระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยวิธีการงบประมาณ พ.ศ. 2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2543 เปิดโอกาสให้เทศบาลแต่ละแห่งสามารถจัดทำงบประมาณรายจ่ายของตนเองได้ตามความ

เหมาะสมตามกรอบของรายได้ โดยไม่มีการกำหนดสัดส่วนของรายจ่ายที่ต้องต่ำกว่ารายได้ ซึ่งถือเป็นการบริหารงบประมาณตามปกติแบบสมดุล

สำหรับรายได้ตาม (6) คือเงินรายได้ที่เกิดจากการกู้ยืมจากกระทรวง ทบวง กรม องค์การ หรือนิติบุคคลต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นรายได้ที่ไม่ปกติ เทศบาลสามารถทำการกู้ได้เมื่อได้รับอนุญาตจากสภาเทศบาล และได้รับอนุมัติจากกระทรวงมหาดไทยแล้ว หรือเป็นรายได้ของเทศบาลที่เกิดจากการก่อหนี้สาธารณะ

การก่อหนี้สาธารณะของเทศบาลจึงอาจเป็นช่องทางหนึ่งในการบริหารงบประมาณของเทศบาลในการพัฒนาให้ท้องถิ่นมีความเจริญก้าวหน้า ความรวดเร็วและทันเวลา ลดการเสียโอกาสจากการชะลอโครงการเพื่อการลงทุน หรือโครงการเพื่อการแก้ไขปัญหาที่ประชาชนควรได้รับประโยชน์จากโครงการในโครงสร้างพื้นฐานเศรษฐกิจ สาธารณูปโภคและสาธารณูปการโดยเร็ว รวมทั้งการเสียโอกาสอันเนื่องมาจากต้องรอการจัดหางบประมาณปกติ

สมชัย ฤชุพันธุ์ ได้ศึกษาและพบว่า องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในอดีต ส่วนใหญ่ไม่สามารถหารายได้ได้เพียงพอที่จะนำไปใช้ในการลงทุนในด้านต่าง ๆ ตามความต้องการได้ทั้งหมด ดังนั้น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจึงต้องมีการพิจารณาแหล่งเงินต่าง ๆ เพื่อใช้ในการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานทั้งในปัจจุบันและอนาคต ให้เหมาะสมกับท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งแหล่งที่มาของเงินอาจจะมาจาก 1) รายได้ของตนเอง คือ มีการใช้จ่ายในขอบเขตรายได้ที่หาได้ การดำเนินการเช่นนี้มีผลดีในแง่ที่ว่าสามารถรักษาวินัยทางการคลังไว้ได้และไม่เป็นปัญหาเรื่องหนี้สินในภายหลัง แต่ก็อาจเกิดผลเสียต่อท้องถิ่นที่ไม่สามารถจัดสร้างโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจให้เพียงพอต่อความต้องการของชุมชน ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อการพัฒนาในระยะยาวได้ 2) การกู้ยืม มีข้อดีคือ จะทำให้ท้องถิ่นสามารถลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานได้ในทันที และภาระที่เกิดจากการกู้เงินจะกระจายไปถึงคนรุ่นหลัง ที่ได้รับประโยชน์จากการใช้บริการ (ด้วยการชำระภาษีซึ่งนำไปชำระหนี้) แต่มีข้อเสียคือ มีภาระค่าดอกเบี้ยสำหรับการใช้เงิน รายได้ในอนาคตที่ต้องนำไปชำระหนี้ และข้อจำกัดในจำนวนหนี้ที่จะกู้ 3) การลงทุนร่วมระหว่างท้องถิ่นและเอกชน (รวมทั้งการให้เอกชนดำเนินการ) ซึ่งอยู่ในรูปการให้เอกชนทำสัญญาเพื่อให้บริการแก่ประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นการลดภาระทางการเงินของท้องถิ่น แต่จะต้องเป็นโครงการที่ให้ผลตอบแทนที่จูงใจแก่ผู้ลงทุน (สมชัย ฤชุพันธุ์: <http://e-fpo.go.th/e-local/บทวิเคราะห์วินัยการคลังของอปท.asp>)

จากที่กล่าวมาข้างต้นมีประเด็นสำคัญที่ควรพิจารณาคือ ถ้าหากเทศบาลมีความจำเป็นต้องใช้จ่ายงบประมาณในโครงการต่าง ๆ แต่ไม่สามารถใช้จ่ายจากรายได้ของตนเองอย่างเพียงพอ และจำเป็นต้องหาเงินจากแหล่งอื่น มาสนับสนุนการบริหารงบประมาณ เช่น การกู้เงินจากสถาบันการเงิน หรือจากกองทุนต่าง ๆ แต่การกู้เงินเป็นการก่อหนี้สาธารณะที่เทศบาลต้องคำนึงถึงคือประโยชน์ในแง่ที่จะก่อให้เกิดผลผลิตแก่ท้องถิ่นได้ และเพื่อลดการเสียโอกาสในการพัฒนาหากต้องรอรายรับจากการจัดเก็บเองหรือการจัดสรรจากรัฐบาลในรูปของเงินอุดหนุน

การก่อกำหนดธรรมนูญของเทศบาล จึงมีข้อกฎหมาย ระเบียบและพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องให้เทศบาลตำบลสามารถดำเนินการภายใต้อำนาจหน้าที่ คือ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลไว้ตามมาตรา 66 คือ เทศบาลอาจมีรายได้จาก (5) พันธบัตร หรือเงินกู้ ตามแต่จะมีกฎหมายกำหนดไว้ (แต่ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายหรือหน่วยงานใดออกพันธบัตรหรือเงินกู้) (6) เงินกู้จากกระทรวง ทบวง กรม องค์การหรือนิติบุคคลต่าง

จึงกล่าวได้ว่า กฎหมายให้อำนาจหน้าที่และวิธีการที่เอื้อให้เทศบาลสามารถดำเนินนโยบายการคลังได้ตามความเหมาะสมต่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละท้องถิ่น โดยเทศบาลตำบลแต่ละแห่งอาจพิจารณาถึงศักยภาพในการดำเนินการกิจด้านต่าง ๆ เพื่อพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง ขนาดหรือปริมาณของรายได้ ความสามารถในการบริหารทรัพย์สินและหนี้สินซึ่งเป็นส่วนสำคัญของบริหารหนี้สาธารณะ หากเทศบาลไม่สามารถหารายได้ให้เพียงพอที่จะนำไปใช้ในการลงทุนตามความต้องการได้ทั้งหมด การก่อกำหนดธรรมนูญเพื่อใช้จ่ายในโครงการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานให้เหมาะสมกับท้องถิ่นของตนเอง จึงมีข้อดีคือทำให้ท้องถิ่นสามารถลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานได้ในทันที ส่วนภาระที่เกิดจากการกู้เงินจะกระจายไปถึงคนรุ่นหลังที่ได้รับประโยชน์จากการใช้บริการ ในปัจจุบันเทศบาลหลายแห่งได้ดำเนินการกู้ยืมเงินจากแหล่งเงินทุนต่าง ๆ เช่น เงินทุนส่งเสริมกิจการเทศบาล สถาบันการเงินและกองทุนต่าง ๆ

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาถึงเหตุผลความจำเป็นและวัตถุประสงค์ในการก่อกำหนดธรรมนูญผลกระทบที่เกิดจากการก่อกำหนดธรรมนูญการบริหารงบประมาณของเทศบาลตำบล รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการก่อกำหนดธรรมนูญของเทศบาลตำบล ในจังหวัดเชียงใหม่ที่ได้ยกฐานะมาจากสุขาภิบาลนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งผลการศึกษาจะได้นำไปใช้กำหนดแนวทางในการดำเนินนโยบายสาธารณะเพื่อการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันอย่างเหมาะสม

## 1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาเหตุผลความจำเป็นและวัตถุประสงค์ในการก่อกำหนดธรรมนูญของเทศบาลตำบลในจังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคในการจัดการหนี้สาธารณะของเทศบาลตำบลในจังหวัดเชียงใหม่
3. เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดจากหนี้สาธารณะต่อวินัยทางการคลังของเทศบาลตำบลในจังหวัดเชียงใหม่

### 1.3 สมมติฐานและคำถามในการวิจัย

1. เทศบาลตำบลที่มีรายได้จัดเก็บเองที่แตกต่างกันมีผลต่อการจัดก่อหนี้แตกต่างกัน
2. เทศบาลตำบลที่มีการก่อหนี้สามารถบริหารงบประมาณได้โดยไม่กระทบต่อวินัยทางการคลัง

### 1.4 ขอบเขตของการศึกษา

#### 1. ขอบเขตด้านภูมิศาสตร์

ก) การกำหนดพื้นที่เทศบาลตำบลตัวอย่างเพื่อใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะ เทศบาลตำบลซึ่งเปลี่ยนฐานะมาจากสุขาภิบาลโดยผลของรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540 และพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542 ในจังหวัดเชียงใหม่เท่านั้น

ข) เทศบาลตำบลที่เป็นตัวแทนศึกษาคัดเลือกโดยการสุ่มแบบจับฉลากโดยแยกส่วนตามลำดับ ช่วงชั้นของรายได้ออกเป็น 3 กลุ่ม จากเทศบาลตำบลในจังหวัดเชียงใหม่จำนวนทั้งสิ้น 28 แห่ง โดย สุ่มเลือกช่วงชั้นละ 1 แห่ง รวม 3 แห่ง เป็นตัวแทนศึกษา

#### 2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เป็นการศึกษาเฉพาะการก่อหนี้สาธารณะตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ตามมาตรา 66 (6) ซึ่งกู้ยืมกระทรวง ทบวง กรม องค์กร หรือนิติบุคคลต่าง ๆ ที่ปรากฏในงบหนี้สินของเทศบาลที่ทำการศึกษาเท่านั้น

#### 3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ในการศึกษารั้งนี้ ศึกษาจากการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติการคลัง งบแสดงฐานะการเงิน และงบประกอบอื่น ๆ ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2543 - 2548

### 1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ในการก่อหนี้ ผลกระทบจากการก่อหนี้รวมถึงปัญหาและอุปสรรคในการจัดการหนี้สาธารณะของ เทศบาลตำบลในจังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อเป็นข้อมูลอีกด้านหนึ่งในการนำไปใช้เป็นแนวทางการบริหารงบประมาณโดยการก่อหนี้สาธารณะของเทศบาล

## 1.6 นิยามศัพท์ทั่วไป

**เทศบาลตำบลในจังหวัดเชียงใหม่** หมายถึง เทศบาลตำบลจำนวน 28 แห่ง ประกอบด้วย เทศบาลตำบลแม่โจ้ เทศบาลตำบลสันทรายหลวง เทศบาลตำบลสันกำแพง เทศบาลตำบลแม่วิม เทศบาลตำบลดั้นเปา เทศบาลตำบลช้างเผือก เทศบาลตำบลไชยปราการ เทศบาลตำบลบ้านกาศ เทศบาลตำบลเมืองแกนพัฒนา เทศบาลตำบลยางน่อง เทศบาลตำบลบ้านกลาง เทศบาลตำบลเวียงฝาง เทศบาลตำบลแม่อาย เทศบาลตำบลหนองตองพัฒนา เทศบาลตำบลจอมทอง เทศบาลตำบลสันมหาพน เทศบาลตำบลหางดง เทศบาลตำบลสันป่าตอง เทศบาลตำบลท่าช้าง เทศบาลตำบลเชียงดาว เทศบาลตำบลดอยสะเก็ด เทศบาลตำบลเมืองงาย เทศบาลตำบลเวียงพร้าว เทศบาลตำบลท่าเตื่อ เทศบาลตำบลแม่แจ่ม เทศบาลตำบลบ้านแม่ข้า เทศบาลตำบลสะเมิงใต้ และเทศบาลตำบลลอมก๋อย

**รายรับปกติ** หมายถึง รายได้ที่เกิดการจัดเก็บภาษีอากรหรือเงินอื่น ๆ ที่กฎหมายได้ให้อำนาจเทศบาลในการจะเก็บ ภาษีจัดสรรและเงินอุดหนุน แล้วนำมาใช้ในการบริหารงานของเทศบาลโดยจัดทำเป็นงบประมาณรายจ่าย ตามกรอบของรายได้

**หนี้สาธารณะ** หมายถึง หนี้ที่ฝ่ายบริหารของเทศบาลเป็นผู้กู้ แต่ภาระหนี้ที่กู้มาผูกพันกับการบริหารของเทศบาล กล่าวคือ เป็นภาระหนี้ของเทศบาลและผู้ที่ต้องรับภาระในการชำระหนี้ ต้นเงินกู้และดอกเบี้ยคืนก็คือประชาชนซึ่งมีหน้าที่จะต้องเสียภาษีอากรเพื่อให้เทศบาลนำเงินไปชำระหนี้

**ผลกระทบ** หมายถึง ผลกระทบในเชิงลบที่ทำให้เทศบาลไม่สามารถรักษาวินัยทางการคลัง หรือขาดวินัยทางการคลัง

**การก่อหนี้** หมายถึง การกู้เงินของเทศบาลจากแหล่งเงินกู้และชำระหนี้ด้วยการผ่อนชำระเป็นรายเดือนหรือรายปี

**เพดานการก่อหนี้** หมายถึง การกำหนดขอบเขตการก่อหนี้ไว้เพื่อไม่ให้มีภาระหนี้สินสูงเกินกว่าที่จะบริหารได้ เช่น กองทุนส่งเสริมกิจการเทศบาลกำหนดวงเงินกู้ให้กับเทศบาลไม่เกิน 10 เท่าของเงินที่เทศบาลฝากสมทบไว้กับกองทุน

**วัตถุประสงค์ในการก่อหนี้** หมายถึง สิ่งปรากฏในคำแถลงนโยบายหรือโครงการที่ระบุถึงลักษณะของการก่อหนี้ตามวัตถุประสงค์ เช่น การกู้เพื่อสร้างสาธารณูปโภค การกู้เพื่อก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน การกู้เพื่อใช้ในโครงการใดโครงการหนึ่งโดยเฉพาะ หรือกู้เพื่อเป็นเงินทุนหมุนเวียน